

Rogate vas. – 2020. május 17. – Luther téri gyülekezeti ház – online istentisztelet

Textus: 1Tim 2,1-3.

Tartsatok könyörgéseket!

Egyik lelkésztestvérem szívinfarktus következtében hetekig, hónapokig élet-halál között lebegett. Jött meglátogatni őt egyik katolikus papbarátja és így vigasztalta: Én úgy a Jézus szívébe ajánlottalak téged, hogy semmi bajod nem eshet. Akkor még segédlelkész voltam, és nagyon meglepett, megfogott ez a gondolat, illetve megfogalmazás: Jézus szívébe ajánlottalak téged. Azóta sem hallottam szebb és találóbb megfogalmazást arra az esetre, amikor embertársunkért könyörgünk Istenhez. Jézus szívébe ajánlani, Jézus szeretetébe ajánlani beteg testvérünket, a legtöbb, amit tehetünk érte. Mert Jézus szeretetéből semmi és senki nem szakíthatja el a benne bízó embert. Ez az imádság meghallgatásra talált, és lelkésztestvérem felépült, és még évtizedeken át hűségesen hirdette az evangéliumot.

Néhány évvel ezelőtt egy négy gyermekes édesanya került halálos veszedelembé egy különleges betegség miatt. Mi, akik jól ismerjük őt, ledöbbsentünk: Milyen hirtelen, milyen váratlanul jön a baj! Esperes testvérem azonnal imaközösségre hívta az ismerősöket és a gyülekezet tagjait, és esedeztünk gyógyulásáért, Jézus szívébe ajánlottak a beteg édesanyát. A magam részéről kissé erőszakosnak éreztem a megszervezett imaközösséget. Jobban szeretek magányos csendben, belső szobámban esedezni embertársaimért. Nyilván azt is tudom, hogy a magára utalt ember sokszor megfélemledik az imádságról, vagy belefárad, belealszik abba. Ezért helyén való a megszervezett imaközösség is. És láss csodát: Isten meghallgatta az imaközösségből és a belső szobákból felszálló fohászokat, és ezt az édesanyát visszakapták az ő szerettei.

Csodálatos ajándék számunkra az imádság lehetősége. Jézus azt ígérte: „Amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.”(Mt 21,22.) Sőt, így biztatott: „Bizony mondom néktek, hogyha közületek ketten egyetértenek a földön mind abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Mt 18,19.)

Az igazsághoz tartozik az is, hogy sok könyörgés – úgy tűnik – hiába száll fel. Elmarad a csoda, nincs gyógyulás, óhajunk nem teljesül. Nemcsak azért, mert talán magunk sem hisszük, hogy Istennek hatalma van teljesíteni kéréseinket, hanem azért is, mert Isten más értékrend szerint ítéli meg helyzetünket, mint amit mi szem előtt tartunk, és attól nem tudunk szabadulni. Az igazi hit mindig alázattal borul le Isten előtt azzal a lelkülettel, hogy legyen meg a Te akaratod!. Uram, legyen meg a Te akaratod, mert bízom abban, hogy Te tudod a legjobban: mire van szükségem, mi az üdvösséges nekem, hogy nyugodt és csendes életet éljek teljes istenfélelemben.

A nyugodt és csendes élet teljes istenfélelemben nem azonosítható az egészséggel, gazdagsággal, sikerrel és kényelemmel. Sokkal inkább a Jézus Krisztus szenvedése, halála és feltámadása által szerzett üdvösség feletti örömezt, hálát, bizonyosságot jelenti. Jelent-e számomra minden múlandó értéknél nagyobb értéket az üdvösség, amelyet elkészített számomra Jézus? Szoktam-e ezért hálát adni? Tudok-e örülni ennek a páratlan ajándéknak,

mint ahogy a gyermek örül az ajándéknak, és minden más gondjáról, bajáról megfeledkezik, amikor kézhez veszi az ajándékot és bontogatni kezdi azt?

Uram, legyen meg a Te akaratod, mert tudom, hogy az a legjobb és üdvösséges számomra, amit Te terveztél és készítettél nekem. Csak ezzel az alázattal és bizalommal mondott könyörgéseknek van értelme és üdvösséges haszna. Ezeket a gondolatokat szem előtt tartva érthetjük meg igazán a felolvasott ige központi hangsúlyát, mi szerint Pál apostol arra biztatja fiatal szolgatársát és az ő gyülekezetét: tartsatok könyörgéseket a királyokért és minden feljebbvalóért.

Amikor Pál apostol leírta ezeket az ígéket, a római birodalom előljárói, helytartói, királyai a császárral az élen bizony kegyetlen zsarnokok voltak, Krisztus híveit üldözték, azon fáradoztak, hogy megsemmisítsék, kiírtsák Krisztus gyülekezetét. Mi is, a mai idősebb nemzedékhez tartozók átéltünk évtizedeket, amikor a hatalom képviselői tudatosan, szándékosan korlátozták az egyház tevékenységét, papjait, lelkészeit és híveit ellehetetlenítették, meghurcolták. Temetések bejelentése alkalmával, amikor az elhunyt egyházhoz kötődéséről kérdezem a hozzátartozókat, sokszor hallom vissza azt a panaszt, kifogást: Tudja, tiszteletes úr, akkor nem lehetett templomba járni, az embereket megfigyelték és hátrányos helyzetbe kerültek azok, akik az egyházhoz tartozásukat nem rejtették véka alá. És ez tényleg így volt. Sok igazság rejlik ezek mögött a kifogások mögött.

Nos, ilyen helyzetben is, imádkozzam a császárokért, királyokért, diktátorokért, akik életemre törnek és vesztemet akarják és munkálják? Isten igéje határozottan arra tanít: igen, Krisztus hívének még az ilyen előljárókért is könyörögnie kell, nem csak a jókért és szimpatikus politikusokért. Jézus a ellenség szeretetét is elvárja követőitől. Ő maga a keresztfán is imádkozott kivégzőiért. Vagy gondoljunk Jeremiás próféta intelmére. Ő így biztatta a babiloni száműzötteket: „Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29,7.)

Jó érzéssel tölt el, amikor istenfélő felsőbbiséget tudhatunk magunkénak. Őszintén tudunk könyörögni az ilyen előljárókért, vezetőkért, hogy adjon Isten nekik bölcsességet jó és igaz döntésekre, adjon Isten nekik türelmet, erős idegzetet, hogy össze ne roppanjanak az őket ért támadások miatt és a felelősség terhe alatt, amelyet állandóan cipelniük kell, adja Isten nekik a józanság lelkét, hogy hatalmukkal ne éljenek vissza, mert bizony nagy a kísértése erre azoknak, akik vezető pozícióban vannak.

Jó, ha nem feledkezünk meg arról sem, hogy akinek hatalom adatott, az felülről kapta, Istentől. A Pilátusok, a császárok, a Hitlerék, a Ceusescuk ugyanúgy Istentől kapták hatalmukat, mint a mai államfők, kormányfők, államelnökök is Isten akaratából viselik hivatalukat, függetlenül attól, hogy ők ezt hiszik-e vagy sem, függetlenül attól, hogy milyen politikai nézeteket vallanak.

Amikor értük könyörgünk, legtöbbször – önző módon – csak magunknak kérünk jót, azt szeretnénk, hogy Isten a mi elképzeléseink szerinti kormányzásra térítse, kényszerítse őket. Kérjük nekik Isten akaratára szerinti bölcsességet, döntéseket. Kérjük nekik üdvösségre vezető hitet. Ilyen könyörgésre biztat minket az ige.

Nagy áldás az istenfélő felsőbbiség. Eddigi életemnek több mint a felét olyan önkormányzati és állami vezetők uralma alatt éltem le, akik Isten-tagadók, nyíltan egyházbontoló politikusok

voltak. Most – Istennek kegyelméből _ más időket élünk. Az istenfélő előjáró nem csak azért áldás, mert nem akar ellehetetleníteni, elpusztítani, hanem mert maga is esedezik értem. A mai nap ószövetségi ígéje – amint azt a gyermekeknek címzett tanításból is hallhattuk – az aranyborjú történetéből azt az epizódot tartalmazza, amikor Mózes közbenjárt Istennél tévelygő népéért. Ő maga, a nép vezetője imádkozott és kérte Istent: „Múljék el izzó haragod, szánd meg népedet, és ne hozz rá bajt! Emlékezz szolgáladra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt ígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, amennyi az égen a csillag, és örökké birtokukban lesz az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom. Az Úr szánalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott.” (2Móz 32,12-14.)

Hát nem csodálatos, amikor a vezér, a király könyörög alattvalóiért, és Isten meghallgatja könyörgését?! Én olyan országban szeretnék élni, ahol mindig, minden körülmények között a nép őszintén esedezik előljáróiért, és az előljárók is őszintén könyörögnek Istenhez a rájuk bízott emberekért.

Az őszinte, alázatos könyörgés és az Isten akaratára ráhagyatkozó békesség mellett az imádkozó ember lelkületének ugyancsak meghatározó elem kell hogy legyen a hálaadás. Kérünk, kapunk, illik megköszönni is. Sajnos, a hálaadásról sokszor megfeledkezünk.

Ma különösképpen át kell, hassa lelkünket a hálaadás, amikor városalapító elődeinkre, előljáróinkra emlékezünk. 267 évvel ezelőtt, 1753. május 16-án kapta kézhez Petrikovics János gróf Károlyi Ferencről azt a dokumentumot, amely lehetővé tette a szlovák ajkú evangélikusok ide telepedését, Nyíregyházára. És még abban az évben jöttek, letelepedtek, felépítették a várost, egyházat, templomot és iskolákat. Hosszú távon igazi sikertörténet volt ez- hangoztatják a történészek. Valójában sok-sok küzdelem, sok-sok imádság és könyörgés volt a háttérben. Az ide telepedett evangélikus tigrák hite és imádsága nélkül aligha maradt volna valami, amire ma büszkén emlékezhetnénk. Áldott legyen értük az Isten. És buzgón kérjük őt, hogy a mai utódok életére is adja áldását: Adjon nekünk olyan előljárókat, egyházi és világi felsőbbiséget, akik az ő akaratára szerint intézik ügyeinket, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. Ámen.

Dr. Kovács László Attila

igazgatólelkész